

Îmbrățișătoarea

Ilustrații de Bilyana Velikova

Și ce dacă nu există?	7
Daria, o fată aproape ca oricare alta	10
Momentul de cotitură	13
Auto-ucenicia Dariei	20
Sfatul unei roșcate	22
Îmbrățișări din dragoste	24
Amintirea unei îmbrățișări	26
Să bați din toabă neîncetat	27
Îmblânzirea prin îmbrățișare	29
Cușca	31
Ambiție	34
Îmbrățișarea de nevoie	35
Căutarea, mai importantă ca îmbrățișarea	37
Îmbrățișarea ca-n filme	40
Îmbrățișarea oamenilor de Știință	43
Arta auto-îmbrățișării	46
Îmbrățișarea virtuală	49
Lecția domnului Brâncuși	52
Totul cu măsură	54
Îmbrățișarea în tihnă	56
Prețul unei îmbrățișări	58
Îmbrățișofobia	60
Îmbrățișarea îmbrățișată	64
Feluri de îmbrățișări. Jurnal vizual	66
A îmbrățișa o meserie	71

ȘI CE DACĂ NU EXISTĂ?

Atenție. Nu căutați cuvântul „îmbrățișătoare“ prin dicționarele de limba română, pentru că nu o să-l găsiți. Nu ar fi prima dată când ceva există în viața noastră de zi cu zi, dar nu și în limba pe care o vorbim, cea ale cărei cuvinte le găsim în dicționare. Oare credeți că până să se descopere gravitația și cineva să îi dea acest nume (știți povestea cu Newton și mărul? Dacă nu, întrebați-vă părinții sau bunicii), ea, gravitația, nu exista, nimic nu cădea și totul zbura în imponderabilitate? Sau credeți că, până să zică omul „cer“, la cer, „floare“, la floare și „râu“, la râu, planeta asta era pustie, fără stele pe cer sau fără mirosul de liliac și mentă? Lucrurile mai întâi au existat sau au fost inventate și apoi au primit un nume: foc, Instagram, Tik-Tok, ghiozdan, inel, kendama, găuri negre, banane. Foarte interesant este să comparăm cuvintele din mai multe limbi (deci și din dicționare). Pe multe o să le regăsim cam peste tot, spuse și scrise în limba respectivă. Dar mai există și cuvinte pe care doar unele limbi le au. Eschimoșii au, de exemplu, peste o sută de cuvinte legate de zăpadă și gheață, multe dintre ele inexistente în alte limbi. În română spui „iarnă“, „sezon rece“, „zăpadă“, „neă“, „ger“, „îngheț“ și cam atât. Explicația este că, acolo unde trăiesc eschimoșii, mai tot timpul este iarnă, viața lor fiind foarte legată de acest anotimp. De aceea au nevoie de cât mai multe cuvinte prin care să exprime fel de fel de momente ale anotimpului rece.

Danezii, pe de altă parte, au cuvântul *hygge* — înseamnă un fel de artă de a trăi bine —, care nu se poate traduce în multe limbi. Și noi avem cuvinte greu de tradus în alte limbi — de exemplu, cuvântul „dor“. Ca să nu mai vorbim de expresii. Dacă am traduce cuvânt cu cuvânt, „a scoate din pepeni“, „a trece ca Vodă prin lobodă“ sau „din față zimbri și din profil timbru“, străinii nu ar înțelege nimic.

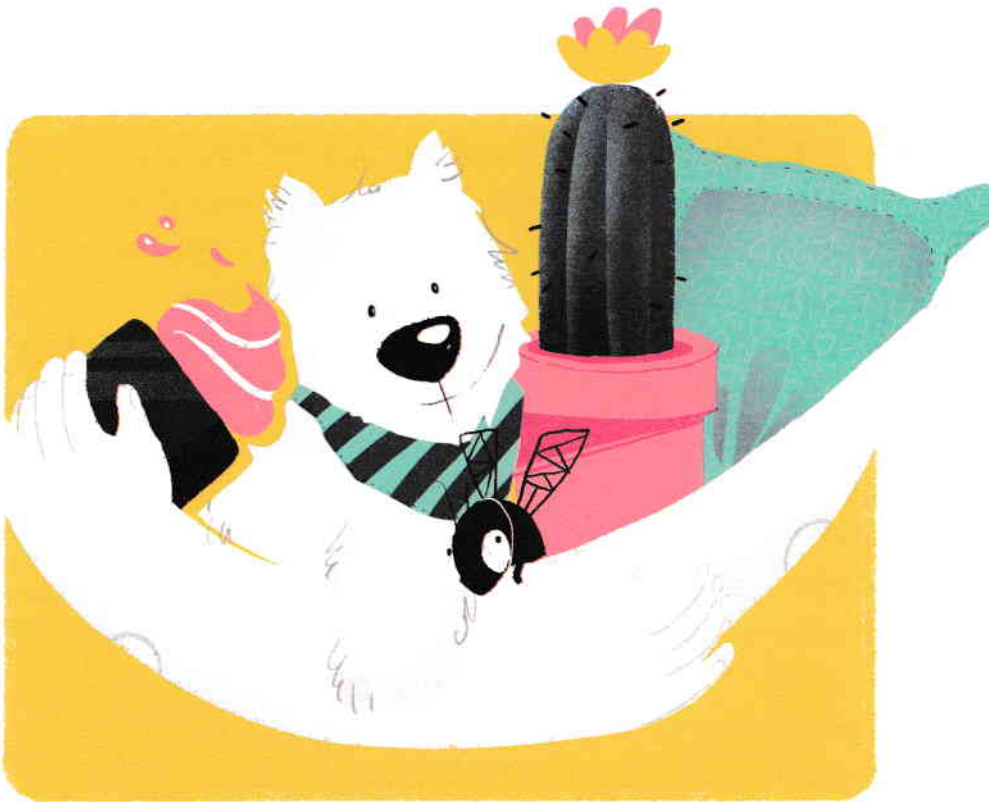
Dar hai să revenim la titlul poveștii pe care tocmai vreți să o citiți. Cum spuneam, nu căutați cuvântul din titlu prin dicționare. Acolo veți găsi „a îmbrățișa“, „îmbrățișare/îmbrățișări“, dar nu cuvintele „îmbrățișător“ și, cu atât mai puțin, „îmbrățișătoare“. În limba română spui despre o femeie că este asistent medical, manager, profesor sau președinte. Marie Curie este doctor în fizică și chimie, iar Angela Merkel este fostul cancelar al Germaniei. Poate ar fi nevoie și de o... revoluție de dicționar!

Unele au cuvântul „îmbrățișător“. În dicționarele din Franța există cuvântul *câlineur*. În limba engleză găsești cuvântul *hugger*, deci poți spune și scrie *I am a hugger* („Sunt un îmbrățișător“), iar noi traducem „Îmi place să îmbrățișez“. La noi, dacă reparați ești reparator, dacă te ocupi cu cântatul ești cântăret, dacă faci sport ești sportiv, dar dacă îmbrățișezi nu te poți numi îmbrățișător.

Și ce dacă nu există un cuvânt într-un dicționar, o să vă întrebați, probabil. Câte probleme adevărate și grave sunt pe lumea asta și eu fac din țânțar armăsar. Ei bine, povestea pe care o veți citi o să vă răspundă, sper, la această întrebare.

Este povestea unei fetițe, Daria, o fetiță aparent ca oricare alta din România, care se luptă pentru visul ei, ceea ce înseamnă că

trebuie să se lupte cu limba română, cu dicționarele, cu ideile fixe, cu inerția multora, cu vremurile. Este o poveste aproape adevărată, dacă înțelegeți ce vreau să spun cu asta. Este bine să aveți un părinte, un bunic, o soră sau un frate mai mare prin preajmă atunci când citiți. În primul rând, e așa plăcut să citești cu cei dragi în jurul tău! În al doilea rând, în povestea asta apar, de te miri unde, alte cărți, personaje cunoscute (sau nu), vedete, filme, iar cei din jur vă pot ajuta să pricepeți pe ici, pe colo mai bine rostul fiecărei întâlniri mai puțin obișnuite a Dariei.

DARIA, O FATĂ APROAPE CA ORICARE ALTA

Daria, o fată ca oricare fată de vârsta ei, locuia în București, aproape de Parcul Carol. Singură la părinți, era un copil bun, rezonabil de cuminte, sociabil, răsfățat, dar cu măsură. Când era bebeluș, mânca, se juca, gângurea, dormea, făcea caca și pipi în pampers și apoi la oliță, încerca după puteri să înțeleagă din ce în ce mai bine lumea din jurul ei și să imite ce vedea că fac toți ceilalți oameni dragi din jurul ei.

Un singur aspect o deosebea însă pe Daria de restul lumii. De când era mică, ea lua pe toată lumea în brațe. Sigur că toți îmbrățișăm și suntem îmbrățișați din când în când, și acest lucru nu este neapărat ceva deosebit. Numai că Daria ducea îmbrățișatul la cu totul alt nivel. Ea lua pe oricine și orice în brațe: părinți, bunici, cățelul, haina, perna, frigiderul, pantofii, ghiveciul. Îmbrățișa ființe și lucruri aproape nonstop. Chiar și când dormea avea fie cățelul, fie ultima jucărie, o carte sau măcar perna de îmbrățișat. Da, știu că mulți copii și oameni mari dorm îmbrățișând perna, iar destul de mulți copii câte o jucărie preferată pe care o iau peste tot pe unde merg. Daria făcea însă mult mai mult de atât. Își îmbrățișa biberonul înainte de a-l duce la gură și orice prăjitură sau biscuit înainte de a le mânca. Evident că atunci când îmbrățișa amandine sau câte un ecler se murdărea pe bluze, iar când strângea la piept o cutie de suc se mai întâmpla să se păteze pe pantaloni. Când

era musai să strângă în brațe biblioteca, se mai întâmpla să îi pice câte o carte în cap. Desigur, o îmbrățișa și pe aceea și de abia apoi o punea la loc. Dincolo de aceste mici incidente, Daria îmbrățișa în general fără probleme majore. Pe măsură ce creștea, accidentele de acest tip erau tot mai rare.

Vă întrebați, probabil, cum se îmbrățișează o prăjitură, un raft, o ușă sau o pânză de păianjen. Ei bine, Daria, de la o vârstă fragedă, avea câte un fel de îmbrățișare pentru orice. Fie își folosea ambele mâini încolăcindu-le în jurul unui lucru, obiect sau animal, fie, pur și simplu, ducea acel lucru la piept, îl ținea într-o mână și îl înconjura cu cealaltă mână. Dacă omul era prea mare sau prea gras ca să fie cuprins ca lumea între brațele ei mici, atunci Daria punea doar o palmă pe pieptul lui, cât mai aproape de inimă. Când îmbrățișa câte o muscă rătăcită prin casă și care, trebuie spus, se lăsa mereu îmbrățișată, Daria o așeza pe vârful degetului arătător și o înconjura cu palma cealaltă făcută ca un ghioc. Pe părinți și rude probabil că vă este clar cum îi îmbrățișa. Cu toate astea, îmbrățișarea pentru mamă nu era chiar la fel cu cea pentru tată sau pentru unchi. Un ochi atent putea să vadă mici diferențe care țineau de durată, de modul de poziționare a celor două brațe, de poziția capului și a picioarelor.

Inexplicabil pentru multă lume, Daria găsea câte o îmbrățișare deosebită pentru fiecare om, lucru, plantă sau animal. Era posibil să îmbrățișeze un aspirator de o anumite marcă sau vechime altfel decât pe unul din altă gamă, de exemplu unul fără fir sau fără saci de gunoi. Era la fel de posibil ca astăzi Daria să te îmbrățișeze într-un anumite mod și peste câteva zile să o facă altfel.

Părinții Dariei au acceptat-o la început așa cum era ea, cu îmbrățișările ei excesive cu tot. Asta până într-o zi, când mama a găsit-o îmbrățișând din tot sufletul, într-un fel aparte, olița de noapte care era plină. Atunci s-au gândit părinții că poate este totuși ceva în neregulă cu fata lor. Au fost cu ea pe la doctori și psihologi, i-au făcut diverse teste și analize fără să găsească un răspuns sau să primească vreun sfat eficient pentru a o dezvăța de acest obicei. Analizele arătau clar că, în afara acestui obicei straniu, Daria era un copil perfect sănătos fizic și psihic. De fapt, părinții știau asta. Era isteată, ascultătoare, politicoasă, harnică și cuminte.

MOMENTUL DE COTITURĂ

Daria, așa cum fac toți copiii, a tot crescut până când a ajuns la momentul în care să fie întrebată, mai în glumă, mai în serios, „Ce vrei să te faci, Daria, când o să fii mare?“. Așa cum poate vă așteptați deja, răspunsul ei absolut firesc a fost: „Vreau să mă fac îmbrățișătoare“. Firesc fiindcă avea legătură cu plăcerea ei nemărginită de a îmbrățișa, dar și ciudat, căci pronunța un cuvânt și o profesie care nu existau. Daria nu voia doar să îmbrățișeze. Mai toți facem asta din când în când. Daria voia să devină de profesie îmbrățișătoare. Așa cum Iulia, prietena ei cea mai bună, voia să se facă stewardesă, și Bogdan, vecinul de la parter, doctor, așa cum mama ei dorise să devină scriitoare și tatăl, pictor.

Acesta a fost momentul din care lucrurile au început să se complice pentru Daria, pentru familia ei, pentru prieteni, dar și pentru autorități.

— Dragă Daria, îi spuneau părinții. Nu există așa o meserie. Doctoriță, profesoară (pardon, profesor), ingineră (pardon, inginer), astronaut, manichiuristă, astea sunt meserii. Faci liceul, pe urmă, dacă vrei, urmezi și o facultate.

— Dar eu vreau să mă fac îmbrățișătoare, o ținea una și bună Daria.

A mai trecut ceva timp. Daria a mai crescut și a învățat să citească bine de tot. De fapt, era o elevă de nota 10 la școală,